

Midsommar i Segeltuna

Daniel Andersson

Mörker och kyla. Hård, vass sten skrapade mot ryggen.

”Andas, Petra! Andas!”

Var det Ulla som pratade?

”Ulla?”

En örfil. Kinden smärtade till. Blev varm och säkert röd.

”Vik hädan, draug!”

Det lät som Ulla. Det var fler personer runtomkring i mörkret, men Petra såg inte vilka.

Det var samtidigt blött och torrt, luften var både varm och kall. Någon slet i hennes arm.

Tyg brast. Kall metall lades mot hennes hals.

”Kämpa, vännen!”

Hennes bröstorg blev stelfrusen under tyngden. Smärtan grävde sig nedåt likt rötterna på ett träd. Mellangärdet sveddes. Det brann i magen. Det exploderade i skötet.

”Lämna denna kropp, du satans hantlangare!”

”Kan. Inte.” Petra kämpade med luften. ”Andas!”

”Försvinn, du dödens mara!”

”Han kommer tillbaka!”

Han?

Gränsen hade suddats ut.

Huvudet sprängdes som om hon träffats av tåget.

”Vik hädan!”

Det var inte så här man firade midsommar ...

***

Petra hade varit millimetrar från att fronta honom med Volvon vid en T-korsning där vägen i överliggaren gick inne i skogen. Det fanns säkert ett namn på den där korsningen, det gjorde det alltid på landet, ”Helgas möte” eller nåt sådant. Vägarna här var smala och krokiga med skymd sikt, gamla traktorvägar som asfalterats för typ fyrtio år sen. Hon hade kört med rutan nere. Den varma luften fläktade in i kupén och förde med sig en frisk, lantlig doft. Hon hade lättat på gasen och bara njutit, liksom.

Segeltuna ... För tre år sedan visste hon inte ens att det fanns en by några mil väster om Uppsala som hette just så. Eller by och by, Segeltuna bestod av max tio gamla hus med en ensam blå skylt och text på båda sidorna av skylten, placerad mitt i byn och som ropade ut att just precis här ligger Segeltuna. Nu är du framme, nu är du borta, typ. Och vad bodde det i socknen? Typ femhundra pers eller?

Men det var fint här. Åkrarna, fälten, ängarna, skogspartierna, kyrkan som låg ett par kilometer från Ullas hus. Tystnaden. Dofterna. Det här hade hon verkligen inte hemma i stan. Bilen tuffade vidare. Längre fram förkunnade en handmålade skylt att den gamla vägen som ringlade bort mellan en åker och skogskanten ledde till *Magnusstenen*, vad det nu var. På vägen gick en bonde i grova stövlar, trots att det inte hade regnat på länge, och han drog en brunspräcklig kossa efter sig. Typ som om han var ute och rastade hunden. Petra log. Hyfsat idylliskt.

T-korsningen låg en bit fram. Petra såg ut över fälten som bredde ut sig på vänster sida. En tjock ek tornade upp sig mitt på åkern.

Något skymtade i ögonvrån.

En cykel!

Petra stampade på bromsen, missade kopplingen så att bilen studsade fram över vägen, slet i ratten, haltade ut i korsningen innan hon fick stopp på åbäket. Motorn tvärdog och en skarp doft av bränd koppling spred sig.

”Va fan!”

Hon strök en svettdroppe från pannan och garvade. Alltså det där kunde ha gått ...

Cykeln!

Hon fick av sig bilbältet, öppnade bildörren och kastade sig ut. Cykeln hade kommit från höger. Hon skymtade en kropp i diket på andra sidan och hastade runt bilen.

”Gick det bra?” frågade hon när hon kom fram. ”Gick ...”

Diket skuggades av träden. Personen satt på rumpan där nere med cykeln halvt över sig och sneglade upp mot henne. *Han* hade mörkblåa chinos på sig, vita sneakers och en mörkgrå t-shirt utan tryck. Frisyren såg ut att tillhöra en amerikansk filmstjärna från fyrtiotalet. Blåa djupt liggande ögon, en näsa som krokade lite åt höger, ett ljust ärr i form av en metkrok på vänster kind.

”Ingen skada skedd, fröken”, sa han med len röst och en svag läspning.

”Fröken?” fick hon ur sig.

Han stelnade till, men fann sig snabbt. ”Jag ber om ursäkt om jag förnärmade er ... frun?”

Petra skrattade till. ”Nej, alltså ... fröken blir bra.” Hon torkade av svetten i handflatorna mot jeansshortsen. ”Ska du sitta där länge till?”

Han log. Utan krusiduller och med smidiga, starka rörelser kom han upp från diket. Cykeln var en gammal damtralla, lika rostig som rödmålad. Han badade i skugga och det låg som ett skimmer över honom.

”Ni är inte härifrån, fröken?” sa han.

Petra fnittrade till. ”Hur kunde du se det?”

Han svarade inte, men log så att en smilgrop framträdde. Hon hejdade impulsen att gå fram och stoppa fingertoppen i gropen.

”Petra Börjesson, heter jag. Ulla ... min *mormor* Ulla bor här, i Borsta. Klara är här också, min kompis alltså. Vi tänkte fira midsommar här. Det tog slut med min ... Äsch! Klara ville ändå inte fira i stan där på grund av coronan, så vi åkte hit istället. Jag visste inte ens att Ulla fanns förrän för tre år sen. Ska du också till Gammelgården sen och fira? Annars då, allt bra?” Petra smällde igen käkarna så att det skallrade i huvudet.

Han kommenterade inte hennes ordbajseri, men gav henne ett roat leende. Hans läppar såg mycket ... sluta nu!

”Jag bör cykla vidare, fröken Börjesson. Men jag har tänkt besöka Gammelgården. Hembygdsföreningen brukar göra ett gott arbete. Angenämt.”

Han nickade, hoppade upp på cykeln och trampade iväg.

Fem minuter senare saktade Petra in på gårdsplanen utanför Ullas gula hus på gården Borsta, med rödmålade uthus som lutade så pass mycket att man började blinka och bli yr om man såg på dem för länge.

”Hej, vännen. Hade Gustavssons någon jäst?”

Ulla såg sjukt pigg ut för att vara åttiofyra bast. Hon var typ två decimeter kortare än Petra, och gick med käpp och krokig rygg, men det var som om hon hade en inre styrka som strålade ut i topparna på det stålgråa håret.

”Två paket hade de”, sa Petra och räckte över påsen med jäst till henne. Ulla hade skickat iväg Petra till Gustavssons i Fårby, i den där nybyggda kåken. Med betoning på nybyggd. Kåken såg ut att vara lika gammal som Petra. ”Hur går det för er?”

”Jag har satt henne i arbete, ser du.” Ulla knotade tillbaka till köket. Träskorna klapprade mot de gamla golvbrädorna.

”Asså, fatta vad sjukt!” vräkte Klara ur sig. ”Seriously!”

Köket var en mismatch av gammalt och nytt. En platsbyggd hylla separerade den vedeldade spisen från den moderna kylan och frysen i borstat stål. Klara stod vid köksbänken iklädd rutigt förkläde och med mjöl upp till armbågarna.

”Jag bakar fucking hallonbåtar!”

”Du bakar *hallongrottor*”, sa Ulla. ”Och under mitt tak vårdar du språket, annars får du smaka på rottingen.”

”Say what?”

Petra flinade och slog sig ner vid köksbordet. Bordet var täckt av en blommig vaxduk och det stod en termos med kaffe där. Hon höll upp kaffe i en kopp åt sig själv.

”Ringde du Jeff?” frågade Klara.

”Han svarade inte”, sa Petra. ”Så jag messade honom.”

”Fu... sjukt ändå. Vidrigt med råttor.”

”Skoja inte”, sa Petra. Jeffs granne hade tydligen haft en råttinvasion.

Ulla rotade i en låda.

”Din bror Jeff?” sa hon i förbifarten.

Petra nickade bara. Det var lagom komplicerat. Petra och Jeff hade samma pappa, men det skiljde tolv år mellan dem. Pappa hade haft en affär med Stina, Petras mamma, och hållit Petra hemlig för Jeffs mamma så länge han kunde. Stina hade omkommit i en bilolycka när Petra var tre år, och vips hade pappa Sven fått lägga korten på borden. På så vis kom Jeffs mamma Ann-Britt att även bli Petras mamma. Framförallt efter att pappa gick bort i cancer för femton år sen och Ann-Britt fick vårdnaden om Petra. Petras biologiska släkt på Stinas sida hade aldrig funnits med i bilden, förrän Ulla tog kontakt för tre år sen. Petra hade inte frågat varför det varit så, men hon borde göra det innan det var för sent. Hur som helst föll det sig inte naturligt att kalla Ulla för mormor.

”Kära nån”, sa Ulla. ”Det där är ingen brödkavle.”

”Den här?” Klara viftade med något som nog såg ut som en kavel.

”Det är en runkavle.”

”En vad då?” Klara lade ner den på köksbänken.

Petra reste sig och gick fram till Klara. Hon doftade starkt av sin parfym och ... kanel? I hallongrottor?

Runkaveln var av trä och cylinderformad, något mindre än en vanlig kavel och utan handtag. Fornnordiska runor var inbrända i ytan, fördelade på sju fält som löpte runt cylinderns yta. Kaveln såg verkligen inte ut att höra hemma i brödbaket.

”Är den gammal?” frågade Petra.

Ulla skrockade till. ”Inte äldre än tant själv. Jag lyckades ta den när jag gick min sjunde årsgång, ser du. Jag såg då ...” Ulla stannade upp och sneglade mot Petra.

”Årsgång?” Petra återvände till kaffet och satte sig på den hårda kökssoffan.

Ulla skrockade igen.

”Nåja, den passade bra i kökslådan antar jag. Tant börjar bli gammal, ser du.” Hon plockade fram en riktig brödkavel och räckte den till Klara. Sen tog hon runkavlen och vände sig mot Petra. ”Här omkring har vi alltid gått årsgång vid midsommar. Mycket bra om man vill lära sig om framtiden.”

”Värsta spådomen!” Mjölet yrde om Klara, såg typ ut som den där scenen med Al Pacino i *Scarface*. Hon passade in lika mycket i ett kök som hon gjorde utanför centrum. ”Creepy!”

Ulla brydda sig inte om Klara, utan såg på Petra.

”Skördarna vill man ju gärna veta på förhand, hur det ska gå. Och ...” Hon log med mungipan. ”... om man ska träffa sin drömprins.”

”Eller prinsessa!” manade Klara.

Ulla himlade med ögonen.

”Whatever.”

Petra satte kaffet i vrångstrupen, det sprutade genom näsborrarna och hon visste inte vart hon skulle ta vägen.

Klara stod mållös.

När Petra torkat skrattet ur ögonen hade Ulla hämtat kökshandduk och hjälpt till att torka upp missödet.

”Apropå det så träffade jag någon i morse”, sa Petra.

Ulla stödde sig på käppen med båda händerna.

”Nå?”

Petra berättade om det som kunde ha blivit en trafikolycka. Ullas ansiktsuttryck gick från glatt nyfiken till oroligt konfunderad.

”Det låter ju som Olle i Stav”, sa hon. ”Han hade ett sådant ärr. Men det är ju omöjligt.”

”Hur så?” frågade Petra.

”För det första blev Olle skallig redan i trettioårsåldern. För det andra gick han genom isen på Gäddträsk förra vintern. Träskallen skulle ut och pimpla, tänkte han. Vad skulle han där och göra? Åttiosju år blev han. Inte hittade de kroppen heller.”

Petra sjönk längre ner genom stolen.

”Kan det ha varit någon som är lik Olle då? Hade han inga barnbarn?”

Klara vände sig om med kaveln i högsta hugg och flinade med sina skrikröda läppar.

”Bra där, tjejen! Släpp Erik. Han är ändå ett cp. You go girl!”

Ulla sa inget, men hennes blick frågade vem Erik var.

Petra ruskade på huvudet. Erik är ... *var* hennes kille, *är* hennes ex. Två år räckte för honom, sen var han tvungen att sätta på den där jävla Jennie istället.

Ulla tog några knotiga steg över köksgolvet och lade en tunn hand på Petras axel. Det värmdde.

”Du kommer att hitta din rätta”, sa hon. ”Det gör vi alla till slut. Först smärta. Sedan glädje. Precis som livets början. Smärtan och sorgen behöver den tid den behöver.”

Petra började svara, men Ulla kramade om axeln.

”Men det kan vara farligt att vara sårbar den här tiden på året. Mycket farligt. Onda viljor vakar i luften nu när gränsen mellan verklighet och den andra sidan suddas ut. De drar nytta av inre smärta. De vill ta sig in. Här!”

Ulla fiskade upp något från fickan på hennes kofta. Det var ett halsband med ett nött lädersnöre. I snöret hängde ett silversmycke, typ stort som en handflata. Det var grovt, som om en betongarbetare försökt snida något fint med hjälp av sina vanliga verktyg. På ena sidan av smycket var det ingraverat ett kors med stora armar, och ytterligare några obegripliga runor.

”Ett ellakors”, sa Ulla och räckte det till Petra. ”Eller älvkors kanske ni säger nere i storstan? Den har skyddat mig mot ondska i många år. Just i dag tror jag du behöver den mer än mig.”

Petra svalde fnittret som var på väg upp. Ulla var gravallvarlig.

***

Ljuset i tunneln utan något ljus. I uppförsbacke och nerförsbacke på samma gång.

Musklerna slets isär, obarmhärtigt.

”Försvinn, demon!”

Varför kunde han inte vika hädan? Låta henne vara?

***

De åt rester från gårdagen till lunch innan de åkte upp till Gammelgården, hembygdsgården uppe på Segelåsen som bestod av ett rödmålat boningshus i två våningar, tre timrade lador

med åkrar och en överväxt äng runtom. Grånade gärdesgårdar och urgamla ekar inramade gården. Sjukt idylliskt!

Det var förmiddag, men redan varmt i luften och det fläktade svagt. Petra hade valt rätt med jeansshorts, sneakers och sin sköna Levis t-shirt. Klara hade jeans och den svarta koftan från Gina, såg sjukt varmt ut.

Det var redan en hel del folk på plats, firandet hade dragit igång tidigt och skulle fortsätta in på småtimmarna. Några spelmän i folkdräkt stod vid sidan av mot en lada och jammade med dragspel, gitarrer och fioler. Några personer ställde i ordning långbord och på en nyklippt gräsyta höll andra på att dekorera midsommarstången.

”Weird att dansa runt en ku...” Klara bet sig i läppen och sneglade mot Ulla.

Det ryckte i Ullas mungipa.

”Det är bara ett hittepå.”

”Vilket då?” frågade Petra.

”Att majstången skulle vara en snopp. Ett redigt hittepå. Finns inga belägg för det. Bara journalisterna i storstan som inbillar sig, ser du.”

Petra och Klara såg på varandra och log. De promenerade över gruset i riktning mot långborden. Ulla behövde vila knäna efter bilturen och satte sig på bänken. Folk kom och hälsade på dem. Bertil i Holm var i Ullas ålder och kramade om henne med ett fåraktigt flin på läpparna. Petra bytte en menande blick med Klara. Ulla och Bertil hade haft något ihop en gång i tiden. Asmysigt, ju!

”Hannes”, hälsade en annan kille. Han såg ut att fortfarande gå på gymnasiet, men verkade inte obekvämt när Klara synade honom i sömmarna.

”Hej gorgeous”, sa Klara och flinade.

Petra suckade. *Oväntat ...*

”Ska ni haka på?” frågade han. ”Vi ska plocka blommor.”

Hannes hade sällskap av sin polare Fredrik som såg ut som John Travolta i *Grease*, plus en fjortis med flätor och namnet Ylva.

”Sju sorters blommor att lägga under kudden”, fnittrade Ylva.

Petra suckade. *Ta mig härifrån.*

”Why not?” sa Klara.

”Klart ni ska göra det, flickor”, sa Ulla. ”Det gjorde vi alltid i er ålder.”

Petra såg från Ulla, till Hannes och hans entourage, till Klara och tillbaka till Ulla.

”Visst”, sa Petra. De hade ändå inget bättre för sig.

”Nice”, försökte Hannes och log mot Klara.

Fredrik verkade också vilja säga något, riktat till Petra. Men han var inte lika talför som Hannes, och plockade istället fram ett par snabba Oakley-solglasögon som han satte på plats. Petra hade slut på suckar.

”Vi måste plocka dem med vänster hand”, sa Ylva och nickade bestämt. ”Klättra över sju gärdesgårdar och bara plocka en blomma efter varje. Men vi behöver inte klättra baklänges och det spelar ingen roll vilka blommorna är så länge det är sju olika. Eller hur, Ulla?”

Ulla lutade sig mot kätten och kom närmare dem.

”Du har så rätt, vännen min”, sa hon. ”Precis enligt instruktionsboken. Buketten ska ni sen lägga under kudden. Och då kommer ni att drömma om er ...”

”Drömprins”, avbröt Klara och himlade med ögonen mot Hannes.

Om man var osäker på hur en fåntratt såg ut hade man kunnat studera Hannes just nu. Hur lång tid hade Klara behövt för att linda honom kring sitt finger? Typ en minut.

”Det blir bra,” sa Petra.

”Alla gånger”, sa Ulla och gav Petra en blick som fick henne att skruva på sig. ”Men vet ni vad det viktigaste är? Ni får inte yppa ett endaste ord under tiden.”

Petra log. Det var svårt att tolka om Ulla verkligen trodde på allt hokus pokus, eller om hon bara levde sig in i teaterrollen som gammal trollpacka.

”Får vi inte ens skratta?” frågade Ylva.

”Knäpp tysta. Och absolut inget skratt. För då funkar inte magin, ser du.”

Petra såg sig omkring. Folk hastade runt i diverse ärenden. Spelmännen flyttade instrumenten till gräsytan nära midsommarstången. En man stod borta vid ladan, lutad mot timmerväggen. Det vita ärret lyste på kinden och han mötte hennes blick.

”Kommer du, Petra?”

Någon ruskade henne i armen.

”Vad? Va?”

Hon slet sig och mötte Klaras frågande ögon. Sedan såg hon tillbaka mot ladan. Det var tomt. Ingen där. Men hon kunde svära på att hon sett honom, alldeles nyss. *Han*.

Alltså, vad var det här ens? Petra höll fem fucking blommor i handen. Ylva hoppade runt som värsta Linné, men eftersom hon absolut inte fick öppna käften kunde hon inte berätta för Petra vilka sorters blommor det var. En var gul, två var vita, en lite violett och en annan ... gick nog åt det blåa.

De klättrade över gärdesgård nummer sex. Klara höll sig så nära Hannes att det var pinsamt. Klara visste precis vad hon gjorde och Hannes fattade noll. Petra tog tag om gärdesgården och hävde sig över.

”Aj, fan!” Hon rev knäet på en avbruten kvist. ”Fuck!”

De andra stannade upp runt henne. Fredrik harklade sig, men Ylva hyschade åt honom. Petra drog fingertoppen mot såret. Bloddroppen var minimal.

”Ingen fara ...”, sa hon. Orden dog ut. Klara försökte hålla sig för skratt, och de andra såg på Petra som om hon svurit i kyrkan. Hannes hade en bekymrad rynka i pannan, Fredriks överläpp putade ut som om det var en köttbulle han hade där och inte en baksnus, och han masserade bulan med läppen. Ylvas ansiktsuttryck växlade mellan förvåning och förskräckelse.

Petra skakade på huvudet.

”Är ni på riktigt eller?” Klara mötte inte längre hennes blick. Petra låtsades dra igen munnen med en dragkedja. ”My lips are sealed.”

De återupptog blomplockningen. Blomma nummer sex var rödaktig. Rätt fin. Petra synade nästa gårdesgård noga innan hon klättrade över den. Ett sår räckte för i dag. Ylva styrde riktningen mot den sjunde och sista blomman. Fredrik försökte låtsas som ingenting när han släntrade över mot Petra. Hon spände ögonen i honom.

”Om du inte passar dig kommer jag att kittla dig så att du skrattar och tappar magin du också.”

Han spärrade upp ögonen som om hon hotat honom med en pungspark, och drog sig undan. Hon kunde inte låta bli att skratta. Skitsamma, liksom. Om det nu fanns något magiskt i luften hade hon redan pajat det.

***

”Hon är min!” Rösten skar genom luften, fick temperaturen att droppa trettio grader. ”Skingra er, kräldjur!”

”Lyssna inte på honom!” Ullas röst. Stadig, som ett betongfundament i vinden.

”Morgondagen!”

Skrattet ekade.

”Vik hädan!”

”Lämna denna kropp!”

”Nu!”

Väta sköljde över Petras bröst. Smärtan exploderade i henne. Som om ett glödande spjut kördes genom hennes hals, pulserade från metallen in i bröstet. Hon vrålade, grät, tömde tarm och urinblåsa. Sprutade svett i floder.

”Han tappar ankaret!”

Allt blev slappt.

”Han är ute.” Ulla pustade. Sen högre: ”Stäng porten! Nu! Runkavlen! Döda honom! Döda honom!”

”Nej!” Ett mullrande vrål genom natten. ”Hon är min!”

***

”Var det inte trevligt?” sa Ulla från baksätet när de svängde upp mot hennes gård.

Petra fnyste och Klara skrattade.

”Fett nice”, sa Klara och viftade med sina blommor. ”I natt drömmer vi om våra prinsar.”

”Och ni var knäpp tysta hela tiden?” Ullas röst droppade i tonläge, till en inget skitsnack-röst. ”Eller hur?”

”Pet...”

”Självklart”, avbröt Petra och gav Klara en skarp blick. ”Inte ett ljud.”

”Mycket bra, flickor. Man vet aldrig vad som kan hända om man bryter mot de gamla sederna.”

Petra sneglade mot Ulla i backspeglarna. Gruset sprakade när hon bromsade in och parkerade bilen. Hon dröjde någon sekund och gav Ulla och Klara lite försprång. Lögnen hade kommit automatiskt, och ... den kändes så fel. Samtidigt ville hon inte säga som det var. Ulla tog det seriöst, det var typ jätteviktigt för henne. Silversmycket tyngde i fickan på Petras shorts.

”Ta och lägg blommorna under era kuddar, ni”, ropade Ulla från köket när Petra kom in i hallen. ”Jag plockar fram maten.”

Ulla undvek trappan på grund av knäna, och sov på bottenvåningen medan Petra och Klara hade fått det gamla master bedroomet på övervåningen med uråldrig kakelugn och utsikt över åkern. De hade varsin madrass. Överkasten var gamla historier. Skulle inte förvåna Petra om det var Ulla som virkat dem.

De la buketterna under kuddarna innan de gick ner till köket. Klara flinade uppspelt mot Petra, men hon besvarade det bara halvhjärtat. Ulla hade plockat fram sill, ägghalvor med majo och räkor som hon gjort i ordning igår, knäckebröd och hushållsost och en sallad. Hon hade kokat färskpotatisen under lunchen, och den var fortfarande varm.

”Vad vill vi dricka?” frågade Petra. Hon gav Klara en menande blick. Ulla hade blivit milt upprörd under gårdagen när Klara öppnat flaskan med OP. Folköl och rödvin gick tydligen för sig, ibland. ”Vatten? Mjök?”

”Åh, jag har lite hallonsoda ute i jordkällaren, ser du. ”Ulla slängde upp kökshandduken över axeln. ”Klara, är du så rar och hämtar den? Jag och Petra kan duka bordet.”

”Sure”, sa Klara och gick. Hon hade blivit förnärad av bassningen igår, men det hade runnit av henne.

Petra skruvade av locken på sillburkarna. En inlagd och en skärgårdssill. Typiskt, ingen senapssill!

”Det ser gott ut”, sa hon. ”Pappa lade alltid in egen löksill. Men han blev knäpp på slutet och testade en massa konstiga smaker. Bacon och honung, liksom! Träffade du honom någon gång?” Petra bet ihop.

Ullas krokiga rörelser stelnade likt rinnande stearin från ett ljus.

”Vem då?” frågade hon, utan att se på Petra.

De hade inte berört det här samtalsämnet förut. Inte på riktigt. Någon gång ville Petra få reda på allt som hänt hennes föräldrar och varför, men inte nu. Inte vid midsommarmiddagen och med Klara som snart skulle komma in igen.

”Olle i Stav?” frågade Petra istället och försökte sig på ett leende.

Ulla gav Petra en lång blick. Sen fnyste hon till.

”Vad i all sin dar är det för fråga? Om jag träffade Olle? Olof Rönn hette han. Ensambarn. Farsan hans var statare, ser du. En redig karl som gav Olle ett redigt kok stryk i tid och otid.” Ulla muttrade samtidigt som hon ställde fram potatisen på bordet. ”Och inte bankades det in nåt vett i skallen på stackars Olle, heller. Han fick väl inte alla hästar i stallet, så att säga.”

”Stackarn!” Petra plockade ner några glas från överskåpet.

”Jo, minst sagt. Olle var inte riktigt elak, men förstod inte heller sitt eget bästa. Han kunde ta hand om sig själv, men klarade inte av det sociala. Och spriten, den ... den tålde han inte!”

”Okej.” Petra nickade och insåg att Ulla såg på henne.

Mormor stod lutad mot köksbänken med de tunna armarna i kors över det smala bröstet. Hennes kläder kunde vara hämtade från inspelningen av Emil i Lönneberga.

”Har du sett *honom* igen?”

”Jag ... jag vet inte. Kanske. Tyckte att jag såg honom vid Gammelgården. Hur så?”

Ulla tuggade på insidan av läppen. Sen flyttade hon kökshandduken från den ena axeln till den andra.

”Jag förstår att ni inte riktigt tror på mig. Med de gamla sederna, alltså. I alla fall inte din vän, men jag är inte lika säker på dig, Petra. Kanske ligger det i blodet, att ha ett öppet sinne?” Hon log torrt och klappade på en kökslucka. ”Jag fick en ... föraning när jag gick min sjunde årgång och fick min runkavle. Jag minns den inte till hundra procent längre. Minnet bleknar när man kommer upp i min ålder, ser du.”

Rasslet från gruset hördes genom den gamla fönsterrutan och avslöjade att Klara var på väg tillbaka.

”En flicka i händerna på en ondskefull demon. Kanske handlade min föraning om er.”

”Om mig?” Petra skrattade till. ”En demon?”

Ullas blick var likvärdig ett hyttande finger.

”Kanske. Kanske inte. Jag minns inte riktigt. Det jag vill säga .... Oavsett vad du tror om mig Petra, var försiktig.”

Ytterdörren öppnades.

”Någon som beställt hallonsoda?” hojtade Klara.

Petra försökte undvika Ullas blick, men det gick inte. Den gick rakt in i hennes skalle och fick henne att frysa. Från insidan.

”Var försiktig”, upprepade Ulla. ”Speciellt om Olle i Stav visar sig igen.”

Typ den enklaste midsommarmiddag Petra någonsin ätit. Inget grillat och noll alkohol. Fast den var bra. Till och med Klara verkade tycka det var okej. Sjukt!

Ulla hade inte sagt nåt mer om Olle i Stav eller sin ... föraning. För tjugofyra timmar sen hade Petra fortfarande skrattat åt något liknande. Men nu gick det inte. Allt Ulla sagt kröp in under skinnet på henne. Letade sig genom blodomloppet och in i mörken. Och förde med sig en besk touch av olust.

Strax därpå var de tillbaka vid Gammelgården. De hade missat en del av firandet, men det gjorde inget. Så länge Petra slapp vara hemma i stan dög vad som helst. Det var smockat med folk nu. Som om hela socknen gått man ur huse. Spelmännen var i full gång och gammal som ung sjöng och dansade kring midsommarstången. I ena änden av parkeringen stod ett tiotal personer, klädda i något slags vinröd cape.

”Dagens årgångare”, sa Ulla och mös. ”De har varken ätit eller pratat på hela dagen, och kommer inte göra det förrän i morgon bitti.”

”Fett nice”, sa Klara och skrattade.

”Inte alls. Inte i den här värmen.” Ulla ryste till.

”Vart går de?” frågade Petra.

”Här i Segeltuna utgår de alltid från Gammelgården och avslutar vid källan där Vadsbäcken börjar. Det är faktiskt inte långt hemifrån gården. Om man går förbi gamla fårhagen och följer Norastigen in i skogen är det bara några kilometer. Den heter Vads källa egentligen, men just i dag heter den Midsommarkällan, ser du.” Hon flinade med sina torra läppar. ”Nej, om ni flickor tar och svänger era lurviga så ska jag gå över till gångarna och se om de behöver hjälp.”

Knappt hade Ulla avlägsnat sig förrän Hannes och Fredrik letade rätt på Petra och Klara, som rovdjur som väntat på given signal.

”Ska ni dansa?” flinade Fredrik med tänderna lagom charmigt färgade av lössnus. Ölburken i handen och doften från andedräkten avslöjade att han stärkt självförtroendet. Petra uppfattade inte om han såg på henne genom solbrillorna.

”Vi dansar inte”, sa Petra. Inte med er, försökte hon förmedla.

”Okej”, mumlade Hannes. Han verkade i alla fall nykter. ”Gillar ni att rida?”

Petra satte luften i halsen, men Klara flinade och Hannes kom på sig själv.

”Ja ... nej. Inte *så* alltså. De har ponnyridning! Där borta.”

”Soft”, sa Klara. Hennes ord var som en smekning.

”Ascoolt”, sa Fredrik.

”Kör på ni”, sa Petra. ”Jag stannar här ett tag.”

Det var Fredrik inte beredd på, men han var för tafatt för att försöka övertala henne. Istället hakade han på Klara och Hannes som deras tredje hjul. I förbifarten signalerade Klara med handen åt Petra. *Vänta inte på mig ikväll*. Klara hoppades på annat i natt.

Det hade blivit svalare framåt kvällen, men det var inte läge att ta på sig koftan än. Petra tog ett varv kring gården. Det var verkligen bra stämning här. Folk verkade genuint lyckliga över att fira midsommar. Alla var glada och sjöng med i någon vals som spelmännen spelade, säkert nåt av Taube.

Hon hittade en timmerbänk lite vid sidan av, under en björk, och slog sig ner. Första midsommarafton hon var nykter sen hon var typ fjorton. Sjukt, men hon saknade det inte ens. Hon gäspade och såg på klockan. De skulle nog inte bli sena. Ulla ville säkert åka hem snart.

”Är det ledigt här?”

Den där lena rösten, med den svaga, nästan sensuella läspningen. En varm rysning gick genom Petras kropp, från nackhåret rakt in i själen. Hon vred sig om, höjde blicken och mötte de blåa ögonen.

”Fröken Börjesson?” sa *han*. ”Vilken angenäm överraskning.”

”Jag ...” Orden fastnade. Hon försökte le istället.

”Får jag slå mig ner?”

”Mormor säger att jag ska akta mig för dig”, sa hon och förbannade omgående sina impulser. ”Förlåt mig, självklart får du sitta här.” Hon makade sig åt sidan, inte för att det inte fanns plats utan som en fin gest.

Han verkade oberörd och typ smekte sig ner på plats. Han hade ingen parfym på sig, luktade svett utan att det luktade illa. Björkens grenar skymde kvällssolen och fick honom att bada i skugga.

”Det är en förtjusande afton”, sa han.

Det var länge sedan det där pirret fanns i Petras mage. Hon drog ett tungt andetag.

”Asnice”, sa hon.

Han såg dröjande på henne, nästan lite roat.

”Ni har en annorlunda vokabulär, må jag säga.”

Petra fann inget bra svar på det. De satt tysta ett tag, och det var som om det inte gjorde någonting alls. Hon betraktade för en stund midsommarfirarna där borta. Ingen verkade ta någon notis om dem.

”Er mormor heter Ulla?” sa han efter en stund. ”Hur kommer det sig att hon säger så om mig?”

”Ulla Hallberg i Borsta”, sa Petra. ”Hon säger att du ser ut som Olle i Stav. Men att han är död. Och gränsen är tunn ikväll. Och jag är sårbar. Så jag bör passa mig för farliga grejer.” Hon försökte flina bort ordbajsandet, och han besvarade det med ett leende och en smilgrop. ”Värsta spågumman, va?”

Han betraktade henne en stund. Sedan lade han en hand på hennes knä. Gesten var sjukt framfusig, men den kändes inte det minsta opassande.

”Olof Rönn är mycket riktigt avliden och er mormor är en ... klok kvinna. Vad kan jag säga? Olofs kropp var tillgänglig och utseendet tilltalade mig. Man bör klä sig innan man går ut på farstubron, inte sant? Speciellt om man vill stanna kvar på andra sidan lite längre.”

Petra såg på honom, försiktigt som om hon inte visste om han ...

Han fick syn på någonting en bit bort, och det ryckte till i ögonvrån.

”Vår tid är knapp”, sa han forcerat. ”Det var bra gjort av er att plocka de sju blommorna. Jag behöver ... nej, förlåt mig fröken. Vi behöver varandra. Likt en skeppare behöver sitt ankare i stormen. Vi bör mötas. Ikväll.”

”Ikväll?”

”Petra?” Ullas röst.

Petra vred på sig. Ulla kom knotandes upp mot björken. Hon såg gammal ut med sin käpp och sina träskor.

”Är det här du sitter, vännen? Alldeles själv?”

”Jag ...” Det var tomt på bänken bredvid Petra. ”Jag behövde bara andas lite.”

”Nå, det börjar bli sent”, sa Ulla. ”Vad säger du om att göra kväll?”

Petra blinkade. Solen hade gått ner. Och för ett bra tag sen, med tanke på mörkret. Festen var fortfarande igång, och skuggorna jagades bort av strålkastare. Hur hade tiden gått så här fort? De kom ju nyss hit.

”Det låter som en bra idé”, sa Petra.

”Var har vi Klara?”

Petra log.

”Hon är upptagen.”

Petra gäspade, och tog det försiktigt på vägen hem till gården.

”God natt, vännen min”, sa Ulla när de skildes i hallen. ”Dröm bara trevliga drömmar i natt nu när du har blommorna under kudden.”

Petra tvekade, osäker på om hon borde säga att hon träffat *han* igen, men beslöt sig för att låta bli. Det var inget Ulla behövde oroa sig för.

”God natt”, sa hon, och tillade: ”Mormor.”

Ullas ansikte avslöjade inte mycket, men det glimmade till i ögonvrån.

Petra gick upp till övervåningen. Hon drog iväg ett mess till Klara medan hon borstade tänderna och klädde av sig. Klara svarade att allt var lugnt, de var på efterfest hemma hos Hannes.

Innan hon kröp ner i sängen lyfte hon på kudden. Blommorna låg kvar, något tillplattade av kuddens tyngd, men de luktade fortfarande gott. Hon lät de ligga och lade tillbaka kudden. Hon slocknade mer eller mindre i samma sekund som hon lade ner huvudet.

Han var vacker. Även nu. I drömmen.

”Även du, fröken Börjesson”, sa han och log.

Hon rörde vid smilgroten. Äntligen vågade hon. Det hade hon drömt om sedan deras första möte. Åh, det kändes som evigheter sedan. Och groten var som drömmarnas brunn.

”Kyss mig”, sa hon.

”Ni generar mig”, sa han.

Hon skrattade.

”Du har väl varit med om ett och annat?”

”Jag har haft ett långt liv. Men jag vidhåller gärna vid min goda sed.”

”Kyss mig!”

”Inte här. Tänk om er mormor vaknar?”

”Men var, i så fall?”

Han funderade.

”Har ni något fint ställe i närheten?”

”Midsommarkällan.” Hon nickade. ”Vads källa där Vadsbäcken börjar.”

Han log.

”Möt mig där.”

Hon fick på sig tröjan och mjukisshortsen. Smög nerför trappan. Ville inte väcka Ulla. Som när hon smet ut för sina första tonårsfyllor. Tog på sig sina sneakers. Öppnade ytterdörren ljudlöst. Gled ut i natten.

Tysta steg över gårdsplanen. Förbi gamla fårhagen.

”Kom till mig.”

”Jag kommer.”

In på Norastigen.

Hon ökade takten.

Och så var hon framme vid källan. En mörk vattenyta utan minsta krusning, inramad av frisk vass. Doftade mossa och barr. Uppe till vänster låg en vit filt på backen. Såg mjuk ut. *Han* stod bredvid.

”Du kom.”

Hon svarade inte. Tog mod till sig, gick fram, fattade om hans huvud och kysste honom. Han smakade salt, hårt och ... svavel?

Minuterna passerade som tiondelar av sekunder. Han kysste henne, förde henne ner på filten. Hon ville säga något, men han tystade henne. Inga ord behövdes. Hennes andetag var tunga, han flämtade.

De behöll kläderna på, trevade över varandras kroppar och öppnade bara det som behövdes för att genomföra det som båda längtade efter. Han var djurisk, kraftfull, hård. Hon var våt, stönade och lät honom styra. De hittade samspelet, sekunderna övergick i minuter. Han ...

”Vid alla gudar!”

Vem var det? Petras blick grumlades, hon fokuserade inte. Försökte se över hans axel. Ett fackeltåg? Röda caper. Årsgångarna! Här?

Han fräste, for upp från henne, ställde sig redo på alla fyra. Som ett trängt djur.

”Vik hädan!”

Petra försvann in i mörkret. Medvetandet återkom likt ett guppande flöte med en fisk på kroken. Det sprakade. Det dunsade. Vad händer?

”Han är borta.”

Någon ryckte i henne.

”Ullas barnbarn”, sa någon.

Petra kräktes. Svetten sprutade. Hon lyftes upp på grova axlar. Det skumpade och dunsade. Någon sprang.

Hon kände igen sig. I periferin. Tillbaka på Borsta.

Hårda knackningar mot trä. En dörr som öppnades.

”Vad i all sin dar?”

Ulla. *Mormor.*

Folk i rörelser. Uppjagade röster. Andfådda.

”Vad är det som står på?”

”En draug.”

”En demon.”

”Förgrep sig på henne. Försökte ta sig över från andra sidan.”

Ulla kom i Petras synfält. Hon greppade tag om Petras huvud.

”Kära vännen.” Blicken var stenhård. Sen släppte hon taget om Petra. ”Fort. Än finns det tid kvar. Än är hon inte förlorad. Ni båda samlar morgondagg, så mycket ni kan! Vi behöver min runkavle. Petra, vännen. Ellakorset? Var är det?”

Korset? Silversmycket? Petra hängde över de grova axlarna som en död ål och försökte fokusera. Hon fick kämpa ur sig orden.

”Jeansshortsen ... sovrummet.”

Ulla var bestämd.

”Ni hörde! Skynda! Vi måste till den jordfasta stenen. Magnusstenen!”

***

”Ni kan inte stoppa ...”

”Vik hädan!”

”Försvinn, avskum!”

”Ni kan ...”

”Nu!” Ullas starka röst. ”Årsgångare! För Segeltuna! Nådastöten!”

Han vrålade av smärta.

Petra vrålade av smärta. Hennes kropp slets sönder i molekyler. Hon föll ihop på marken. Det var gryning. Solstrålarna letade sig ner i gläntan. Hon låg till hälften i skugga från en tre meter hög sten, typ som en bautasten från Asterix och Obelix. Ingen riktig runsten, men med spridda runor.

”Vi klarade det, vännen.” Ulla knäböjde vid henne. Strök henne över pannan. ”Han är borta. Det är över.”

Petra försvann.

Petra gav mormor en lång kram. Hon var liten och tunn, som om hon åldrats över midsommarhelgen och kroppen kommit ikapp de åttiofyra åren.

”Tack för allt”, sa Petra och släppte taget.

”Det var så lite så. Det var mig ett sant nöje att ha er här, ser du.”

Mer behövde inte sägas. De hade packat in grejerna i Volvon och Klara hade redan satt sig bakom ratten.

”Om ...” började Ulla. ”Om du råkar ut för någonting framöver. Hör genast av dig.”

De drog inte ut på det. Petra log och sa hej då, hasade bort mot bilen och satte sig på passagerarplatsen. Klara vred om nyckeln, fick i växeln och körde iväg, bort från Borsta. De åkte i tystnad i nästan en kvart.

”Säkert att du inte krökade till?” sa Klara.

Petra suckade.

”Vad du tjatar! Måste typ ha ätit nåt skit.”

”Asså vi åt väl samma sak? Inte fick jag worst case minneslucka och låg feberdäckad hela lördagen.”

Petra orkade inte svara. Hon visste inte. Hon mindes typ ingenting efter att hon var och hämtade jäst hos Gustavssons i Fårby. Något brottstycke här och var, men inget konkret liksom. Mormor verkade inte heller begripa. Magsjuka med feber och minnesluckor. Det var ingen liten grej, typ. Petra fick googla på det sen, nu orkade hon inte.

Det skar till i magen. Hon kände hur det bubblade i tarmarna på typ nolltid.

”Stanna!”

”What?”

”Nu!”

Klara tvärnitade så att däcken skrek. Petra slet av sig bältet, slog upp dörren och kastade sig ut. Med händerna på knäskålarna spydde hon som en räv rakt ner i diket. Hon hulkade ur sig magsafterna.

Klara kom upp bredvid henne och räckte henne en pappersbit.

”Tack”, mumlade Petra, tog emot pappret och torkade sig om munnen. Det gjorde fortfarande ont i magen, men var lite lugnare nu.

”Kan ju nästan tro att du är gravid.” Klara flinade.

Petra gav till ett halvhjärtat skratt.

”Gravid? Jo tjena. Och hur skulle det ha gått till?”

De hoppade in i bilen och fortsatte färden hem mot stan.